

*Spørgsmål 5.**Ad § 21.5.02. Teaterloven.*

Der ønskes en vurdering af, hvorledes ordningen med Den storkøbenhavnske Landsdelsscene har fungeret efter gennemførelsen.

Svar:

Den storkøbenhavnske Landsdelsscene blev etableret med virkning fra 1. april 1976. Ordningen indebærer, at en række københavnske teatre er sammensluttet til én institution, hvis drift er sikret ved, at Københavns amtskommune, Københavns og Frederiksberg kommuner og staten i fællesskab dækker landsdelsscenen underskud.

Af bemærkningerne og bilag til lovforslaget vedrørende Den storkøbenhavnske Landsdelsscene fremgår, at de enkelte teatre skal budgetteres efter i forvejen fastlagte normer, således at man har mulighed for en styring af det offentliges udgifter til landsdelssceneordningen. Hvert teater har individuelt fastsatte normer for udgifterne, mens indtægterne generelt budgetteres efter en værdibelægning på 60 pct. Teatre med en større værdibelægning end 60 pct. bidrager til dækning af manglende indtægter ved teatre, der måtte have en værdibelægning, der er mindre end 60 pct.

På grundlag af de enkelte teatres budgetter udarbejdes et samlet budget for landsdelsscenen, og ud fra dette budgetteres statens tilskud til landsdelsscenen, der andrager 40 pct. af underskuddet. På finanslovforslaget for 1977-78 er tilskuddet til Den storkøbenhavnske Landsdelsscene opført med 4.770.000 kr. Bliver teatrenes samlede indtjening mindre end budgetteret, forøges de offentlige tilskud; bliver den samlede indtjening større end budgetteret, reduceres de offentlige tilskud.

Den storkøbenhavnske Landsdelsscene har kun været i gang i $\frac{3}{4}$ år, og det er endnu for tidligt at udtale noget om, hvorvidt ordningen kommer til at fungere efter hensigten, nemlig at skabe økonomisk stabile forhold for en række i kunstnerisk henseende selvstændige københavnske scener.

Men det må erkendes, at der har været og er praktiske problemer med ordningen. Dette hænger bl.a. sammen med det ovenfor nævnte normsystem, der indebærer, at det enkelte teaters udgifter budgetteres uafhængigt af de forventede indtægter. Enkelte teaterledere har været meget kritisk indstillet overfor den omstændighed, at teatrene trods fulde huse (bl.a. takket være Arte-ordningen) og dermed betydelig højere indtægter end budgetteret ikke har kunnet forøge deres udgifter. Kulturministeriet har imidlertid følt sig bundet af det normsystem, der har været forudsat anvendt ved lovens vedtagelse og mener i øvrigt ikke, at den ønskede mulighed for forbrug af merindtægter er forenelig med ordningens idé om solidaritet teatrene imellem, således at teatre med stor belægning er med til at „hjælpe“ teatre med svigtende indtægter.

Kulturministeriet har dog betragtet disse problemer som udtryk for vanskeligheder i forbindelse med privatdrevne teatres overgang til landsdelsscenedrift og mener som nævnt, at det er for tidligt at give en generel vurdering af ordningen.

*Spørgsmål 6.**Ad § 21.5.03. Statens Teaterskole.*

Idet henvises til ministerens besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 9 i forbindelse med gennemgangen af finanslovforslaget 1976-77 forespørges, om ministeren fastholder sin bedømmelse af skuespilleruddannelsen på Statens Teaterskole og af elevernes muligheder for engagement efter uddannelsen.

Svar:

I ministeriets besvarelse af ovennævnte spørgsmål nr. 9 anførtes, at Teaterrådet havde foretaget en undersøgelse, der bl.a. fastslog, at skuespillere, der var uddannet ved teaterskolen, ikke havde vanskeligheder med at få beskæftigelse. Da der nu påny har været rejst kritik af skuespilleruddannelsen ved teaterskolen, har man bedt